

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Τ'Αμάραντα — λουλούδια ζηλευτά,
Νεράιδες κάθε αύγή θά τὰ ποτίζουν,
Γιὰ τοῦτο ζοῦν ἀμάραντα κι' αὐτὰ
Καὶ ἀφοβα τὸν Χρόνο ἀντικρῦζουν.

Τ'Αμάραντα — τραγούδια ζηλευτά,
Νεράιδες κάθε αύγή τὰ τραγουδοῦνε
Γιὰ τοῦτο, ταιριασμένα, φτερωτά,
Ὀλόϊσα στῆς καρδιαῖς μέσα πετοῦνε.

Γι' αὐτὸ κάθε καρδιά τὰ χαιρετᾷ,
Κ' εὐχὴ μιά, ὅσοι τ' ἀκουσαν τοὺς δίνουν:
Τ'Αμάραντα — τραγούδια ζηλευτά,
Στὰ χρόνια μέσα ἀμάραντα νὰ μείνουν.

Τραγουδιστῆς

ΕΚΕΙΝΩΙ

Τὸ ἄσπερό μου τραγούδι σοῦ στέλλω
Τοῦ πρὸς σὲ ἀληθοῦς θαυμασμοῦ μου
Ἐβαρύνθη τὸν δόλιο τὸν νοῦ μου
Νὰ κουράζω γιὰ σέ, Θεοδώρη,

Ὅσα εἶχα νὰ 'πῶ σοῦ τὰ εἶπα,
Δὲν ἀφήκα τραγούδι κανένα
Κι' ἀφοῦ τώρα τσακίσω τὴν πέννα
Σὲ ραχάτι τὸ στρώνω βαρῦ.

Ἐχε γειά, Θεοδώρη μου, γιὰ πάντα!
Κι' ἀφοῦ θάμαστε πειὰ χωρισμένοι,
Ἄκου, μέσ' ἀπ' τὰ στήθεα μου βγαίνει
Ἐνας λόγος γιὰ σένα καλός:

Ἡ ἡ δόξα, ὡς κι' ἄλλοτε, πάλι
Σὲ πολέμους τρελλοὺς νὰ σὲ φέρη,
Ἢ νὰ κόψης καὶ τᾶλλο σου χέρι
Καὶ νὰ μείνης γιὰ πάντα... κουλός!

Μαῦρος Τάτος

ΤΟ ΡΑΒΔΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

— Ὡ τύχη ποῦ τὸν κόσμο ὅλο γυρνᾷς
Κι' ἀμετρα δῶρα φέρνεις στὸν καθένα,
Γιατὶ μπροστά μου βικστικά περνᾷς
Χωρὶς ν' ἀφήσης χάρισμα κανένα:

Μ' ἀκουσε ἡ Τύχη, στέκει καὶ γελᾷ
Μοῦ δίνει τὸ χρυσὸ ραβδί στὸ χέρι
Καὶ λέει: « Ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
Ὅτι κι' ἂν πῆς εὐθὺς θά σου τὸ φέρη. »

Τῆς Τύχης τὸ χρυσὸ ραβδί κρατῶ
Κι' ἀσάλευτος κι' ἀμίλητος προσμένω.
Τὸν κόσμο γύρω ἀδιάφορος κυτῶ
Μὲ τὰ πολλὰ καλὰ του στολισμένο.

Δὲν ἔχω δίψα κι' ὄρεξι καμμιά
Ἄπ' τὰ καλὰ τοῦ κόσμου νὰ ζητήσω.
Σβύνει ἡ ἐλπίδα κ' ἡ ἐπιθυμιὰ
Σὰν ξέρω πῶς μπορῶ νὰ τ' ἀποκτήσω.

Καὶ νοιώθω τῆ ζωὴ μου ποῦ περνᾷ
Καὶ χάνεται ἀνέλπιδη καὶ μαύρη.
Καὶ νοιώθω τὴν ψυχὴ μου ποῦ γυρνᾷ
Μέσ' σ' ἄλλους κόσμους ἄλλους πόθους ναῦρη.

— Ὡ Τύχη, πάρε τὸ ραβδί, μαζί
Μ' ὅλη τὴν δύναμι καὶ χάρι πῶχει
Χωρὶς χαρὰς μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῆ,
Χωρὶς ἐπιθυμιαὶς κ' ἐλπίδες— ὄχι!

('Ἐκ τῶν Ἀμαράντων).

Γεώργιος Δροσίνης

ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΑ ΜΟΥ

Ψοφῆς, τρελλαίνεσαι, τρελλὴ ὄρφανούλα,
νὰ πλέκης ἔρωτα μ' ὅποιον σὲ 'δῆ
μικρὴ, μ' ἀχόρταγην ἔχεις καρδοῦλα,
ποῦ ἀνοιγοκλείνεται χωρὶς κλειδί.

Ἐδλα σου νόστιμη, δαιμονισμένη,
ἀριστοκράτισσα très comm'-il faut,
γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη σου 'ς ὄλους προβαίνει
très δημοκράτισσα εἰς τὸ κρυφόν.

Ἄχ, ὅπως σήκωσες 'σὰν τὰ μυαλά σου
καὶ τὰ μαλλάκια σου τόρα 'ψηλά,
σήκωσε, σήκωσε καὶ τὴν καρδιά σου,
'ποῦ ποδοσέρονεται 'στὰ χαμηλά!

Κώστας